

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Psalmi, Sev Precationes D. Ioan. Fisheri Episcopi Roffensis

Fisher, John

Lvgdvni, 1572

Psalmvs IIII. Qvaeritvr quod à peccatis premitur & superatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41688

In tempore angustia te inuoco Domine, quoniam propè es ijs, qui inuocât nomen tuum sanctum.

Succurre mihi Deus, illumina vultum tuum super me, in te confidit anima mea, de te exaltat cor meum.

Perueniat ad thronum tuum precatio mea, inclina aurem tuam clamori meo.

Exaudi poenitentiam Domine, quem vt resipisceret, cum patientia hucusque misericorditer expectâsti.

O Deus, vitam meam annunciaui tibi, saluum me fac propter nomen tuum, quoniam in te speraui.

Quid mihi superest in terra? hoc vno tantum indigeo, vt inueniam gratiam in conspectu tuo.

Quamobrem obsecro Domine Deus, eripe mihi hunc dolorem, aut minue saltem aut consolatione, aut consilio, aut quocunque tibi modo rectè visum fuerit. Amen.

PSALMVS IIII. QV AERITVR
quod à peccatis premitur & superatur.

Dominator Domine Deus, misericors & clemens, patiens & multæ

miserationis ac verax.

Qui propter nimiam charitatem tuam
& secundum misericordiam tuam ma-
gnam, eripuisti nos de potestate tenebra-
rum, & saluos fecisti per lauacrum rege-
nerationis, & renouationis Spiritus san-
cti, quem effudisti in nos abundè per Ie-
sum Christum Saluatorem nostrum:

Si inueni gratiam in conspectu tuo,
permittle me loqui verbum ad te, & non
irascaris mihi.

Quare in perpetuum obliuisceris meid
& deseris me in medio malorum meo-
rum?

Vbinam est zelus tuus, & fortitudo
tua? vbi multitudo viscerum tuorum &
miserationum tuarum?

Nunquid, qui cecidit Domine, non re-
surgat? aut, qui aduersus est, non reuer-
tatur?

Num dolor meus erit perpetuus? num
desperabilis plaga mea nunquam cura-
bitur?

Qui fit, vt auertar auersione perpetua?
augefcit mihi peccatum meum, nec pos-
sum reuerti.

Quum non sit homini datum, vt vias

suas dirigat, & gressus suos perfectos reddat.

Siquidem in manu tua est anima omnis viuentis, & spiritus vniuersæ humane carnis.

Tu misericordiam tuam ostendis quibus volueris, & clemens es, in quos animum habes.

Tu mortificas & viuificas, deducis ad portas inferi, & reducis.

Oculi tui super vias vniuscuiusque, & corda hominum scrutaris.

Non sunt tenebræ neque obscuritas, vt abscondât se illic, qui faciunt iniquitatem.

Nec in latebris occultabit se quisquam quin tu respicias eum, cum cælum ac terram vndique imples.

Quare proiecisti me à facie tua, & reputas me inimicum tibi?

Cur nam appendisti pondus peccatorum super caput meum, cum iram tuam nullus ferre potest?

Quid est, quod contra miserum potestiam tuam ostendis? vt quid deuastes me propter peccata adolescentiæ meæ?

Si peccauerim, quid faciam tibi? & si
multipli-

Multiplicatæ fuerint impietates meæ,
quid agam tibi?

Si iustè egero, quid dabo tibi, aut quid
tandem de manu mea accipies?

Mihi impietas mea nocebit, & iustitia
tua mihi proderit.

Tentatio est vita hominis super terrā,
& si (quemadmodum omnes) ego pecca-
uerim, quid possum facere?

Nunquid mundus erit homo corā te,
aut in operibus suis irreprehensibilis vir?

Quidnam est mortalis, quod purus
esset in conspectu tuo, aut quod iustifica-
retur natus mulieris?

Memento obsecro Domine, quod ex
luto finxeris me, & rursus in puluerem
mortis reduces me.

Dies mei sicut fumus euanescent, con-
sumuntur quotidie, nulla mora, quasi vē-
tus vita mea fugit, nec vidit bonum.

Iam pridem natus eram, moxq; mor-
ti cedam, nunquam in eodem consisto
statu.

Dies vitæ meæ breues sunt, terminum
statuisti, quem non transibo.

Nudus egressus sum de ventre matris
meæ, illicq; nudus reuertar, certè vani-

tas omnis homo viuens.

Misereat te Domine miserorum, & opera manuum tuarum ne contempnas.

Etenim si peccauerimus, tui sumus, scientes magnitudinem tuam, & si non peccauerimus, certum est, quod apud te simus computati.

Domine Deus, cesset à me indignatio tua, & proijce post tergum omnia peccata mea.

Remoue à me plagas tuas, ab exagitatione manus tuæ ego defeci.

Etenim dum tu hominem propter iniquitates castigas, ilicò tabescere eū facis.

Perit in eo quicquid desiderabile est, sicut vestem depascit tinea.

Vtinam esset qui me paululum protegat, donec conuertatur ira tua: aut tu cōstituas mihi tempus, in quo recordaberis mei.

Abiectus sum ex oculis tuis, nonnunquam posthac video faciem tuam.

En super me effunditur anima mea, apprehenderunt me dies doloris mei.

Torrétes tribulationis inuoluunt me, & gurgites furoris tui super me pertranseunt.

Et clamo

Et clamo ad te Domine Deus, at non exaudis: misericordiam peto, sed preces meas excludis.

Quare miserum à facie tua detrudis? cur deseris tanto tempore?

Quare non aufers iniquitatem meam, & tollis impietatem cordis mei?

Conturge, ne cessa diutiùs Domine, excita te, ne depellas perpetuò.

Memorare mei obsecro: nam pauor occupat me et tremor, totùsque in me exterritus sum.

Veruntamen non prohibeo os meum, quin ad te loquar in mœrore spiritus mei.

Deflecte à me vltionem, & animum meum parumper à molestijs abducas.

Peregrinum hic ago, sicut omnes alij mortales.

Et quid est homo, vt ei indigneris? aut genus corruptibile, vt ita amarus sis erga ipsum?

Nunquid addes dolori dolorem? anhelans laboro, & requiem non inuenio.

Antecibum dolor meus me cruciat, & adoriuntur in me, sicut aquæ, suspiria.

Tanquam ossa mea confringerentur

est mihi, cum probris adficiunt me inimici mei, dicentes ad me omni die, vbinam est Deus tuus?

Quare ad hæc faciem tuam abscondis Domine, nullam habens afflictionis meæ rationem?

Effundo quotidie preces meas in conspectu tuo, & mœrorem meum coram te pronuntio.

Anxius est in me spiritus meus, in me desperandum est cor meum.

Placétne tibi Deus, vt reprobes laborem manuum tuarum?

Libera animam meam, ne abeat in corruptionem, & vita mea non videat lumen.

Quid proderit quòd vnquam natus fuerim, si mox demander in perditionem æternam? quum non mortui laudabunt te, neque omnes qui descendunt in infernum.

Peccaui: quid faciam tibi? quare posuisti me contrarium tibi? & factus sum mihi met ipsi molestus?

Quid tam exactè iniquitatem meam quæris? quum nemo sit, qui de manu tua possit eripere.

Si

Si iustum me dixerim, meritò me condemnare ad ignem paratum.

Sed ego peccatorem me confiteor, & humilio cor meum in conspectu tuo.

Certè si cui placuerit contendere tecum in iudicio, non respondebit vnum pro mille.

Hinc fit vt verear omnia opera mea, sciens quòd delinquenti non parces.

Si ad potentiam tuam respexero, ò quàm robustus es! si ad iudicium prouocauero, quis pro me causam dicet?

Ad te Domine vociferor, tibi supplico, ò mi Deus.

Quiescat à me ira tua, vt intelligam, quòd sis mihi magis propitius, quàm peccata mea ferant.

Quæ est fortitudo mea, vt perdurem? aut quis finis, vt patiens sit anima mea?

Virtus mea non est virtus lapidea, nec ænea est caro mea.

Nónne potius nullum in me auxiliũ, & robur meum à me fugit?

Et licet abscondas hæc in corde tuo, noui tamen, quod tandem recordaberis mei.

Verus enim & iustus tu Domine Deus,

non iniuste condemnas, qui opus suum homini rependis.

Totum hoc accidit mihi, quod oblitus sum tui, & perfide me habui in testamento tuo.

Deflexit retro cor meum, & sequutus sum desideria carnis meae.

Et tu exploratum hoc habuisti, qui noveris recondita cordis.

Ne imputes mihi Domine peccata adolescentiae meae, nec veterem iniuriam in memoria teneas.

Obruit me quotidianus dolor, & moestitia cor meum occupat.

Expecto pacem, at res nihilo meliores se habent, tempus sanitatis, sed ecce timor.

Et praeterijt tempus irae tuae, venit misericordia, ego autem infelix sum magis ac magis.

Heu mihi quod peccaui, idcirco moeret cor meum, & desijt gaudium meum.

Quo modo vastatus sum! quam misere confusus! quoniam dereliqui legem tuam.

Ascendit mors per fenestras, penetrans ad interiora cordis mei.

Dum

Dum quotidie nunc tacitus mecum cogito, nunc voce infremo, vita mea inferno propinquat.

Quis dabit mihi diuorsorium à molestijs, & deseram homines, atque ab eis recedam?

Quis dabit aquam capiti meo, & oculis meis fontem lachrymarum, vt noctu diuque peccata mea defleam?

Et expectabo eum, qui me saluare potest, & eripere ab ira ventura.

Non est mihi videndi neque moriendi fiducia, iudicium tuum vereor ô Deus, & pœnas paratas impij.

Pauor peccati sollicitat me, & pondus conscientiaë meæ me premit.

Amator hominum Deus, & iudex æquissime, parce mihi obsecro modò dum tempus est.

Remitte quod timeo, dele quod vereor, prius quàm abeam, & posthac non subsistam.

Peccata mea me supra modum cruciant, quibus maiora esse quæ possunt?

Eheu contritionem meam, & dolorem plagæ meæ: certè hæc iniquitas mea est, & reputabo, & feram. Amen.